

opfattelse, at flere end 2 børn i en familie nærmest må opfattes som uforsvarligt.

Ifølge undersøgelsen over Terre des Hommes' adoptioner i perioden 1971-1. november 1976 blev 36 pct. af børnene anbragt i familier med 2 eller flere børn. Det er karakteristisk, at fortrinsvis de noget ældre adoptivforældre havde mere end 2 børn i familien, og at børnene adopteret i disse familier som nr. 3 eller mere ofte var noget ældre på adoptionstidspunktet (mere end 3 år). Tilsvarende for Adoption Centers formidling i 1971-72 blev 14 anbragt i familier med 2 eller flere børn. Det er således klart, at begrænsningen af antallet af børn netop kommer til at ramme adoptionen af de noget ældre børn (børn over 3 år). Der henvises i øvrigt til betragtningerne anført under aldersgrænserne.

Forslaget om at begrænse antallet af børn pr. familie til 2 harmonerer dårligt med forholdene hos familier med egne biologiske børn.

Det må være rimeligt, at der gælder ensartede regler for døgngleje og adoption med hensyn til antallet af børn i familien. Derfor foreslås, at 4 børn som hovedregel er det højeste antal børn i en familie. Flere børn vil kunne komme på tale, såfremt familien besidder specielle kvalifikationer. Denne regel svarer til forholdene før 1. november 1976.

Forundersøgelsen

Adoptionsnævnet anfører i skrivelse til retsudvalget af 18. maj 1977, at en forundersøgelse ikke giver nogen garanti for, at forkerte godkendelser som adoptant ikke kan finde sted. Dette anføres som et argument for indførelse af de skærpede generelle krav. Socialforskningsinstituttets undersøgelse viser imidlertid, at udvælgelsen af adoptivforældre har været tilfredsstillende. I Socialforskningsinstituttets publikation 77 »Født i udlandet - adopteret i Danmark« hedder det på s. 132: »Alt i alt må man som undersøgelsens femte hovedresultat konkludere, at de forældre, der er fundet egnde til at adoptere, også har vist sig at være velegnede.«

En undersøgelse foretaget af plejehjemsforeningerne viser, at kun 3 pct. af deres plejeanbringelser må ændres på grund af misforhold mellem plejeforældre og plejebørnene. Her er der endog tale om ikke sjældent meget vanskelige børn og unge, således at årsagen til barnets flytning fra plejeforældre ofte må findes hos barnet.

Alt tyder således på, at man ved den individuelle undersøgelse (forundersøgelsen) er i stand til at

træffe rimeligt sikre afgørelser om adoptantens egnethed.

I adoptionsnævnets skrivelse til folketingets retsudvalg fra den 18. maj 1977 anføres på s. 11, at »det barn, der måtte blive »ramt« af en »forkert« godkendelse, ikke har mulighed for at klage, før der er for sent.« Nu sikrer forundersøgelsen som dokumenteret, at barnet meget sjældent vil få behov for at klage, tværtimod. Desuden gives adoptionsgodkendelse først efter, at adoptivforældrene har haft barnet i pleje i 3 måneder. Skulle der endelig være problemer af betydning, er barnet jo undergivet samme beskyttelse fra det offentlige som danske børn af egne biologiske forældre.

Erfaringer med adoption af udenlandske børn i Danmark

De udenlandske børn, der adopteres i Danmark, har i bedste fald et varigt institutionsophold i deres hjemland som alternativ. Der er bred enighed om, at den tætte familiekontakt, som en adoption er udtryk for, er langt at foretrække for barnet (Sula Wolff: The Fate of the Adopted Child. Archives of Disease in Childhood 1974,49,165. Sula Wolff er en internationalt kendt engelsk børnepsykiater). I Socialforskningsinstituttets undersøgelse af udenlandske adoptivbørns forhold og trivsel her i landet konkluderes, at de var fuldt på højde med tilsvarende danske børn af egne biologiske forældre (Socialforskningsinstituttets publikation 77: »Født i udlandet - adopteret i Danmark«). Der er således al mulig grund til at antage, at disse børns integrering i det danske samfund vil forløbe smertefrit, og at adoptionen er i børnenes tarv. De undersøgte adoptivbørn må siges at være meget repræsentative for de farvede udenlandske børn, der adopteredes ved anonyme adoptioner her i landet i perioden 1965-71. Enkelte adoptivforældre har af forskellige grunde ikke villet medvirke i undersøgelsen. Om dette forskningsmetodiske såkaldte »bortfaldsproblem« hedder det i rapporten s. 157: »Men da det egentlige bortfald kun er på 6 pct., vil selv en overvægt af problemer inden for disse 6 pct. ikke kunne påvirke undersøgelsens generelle resultater om problemforekomst hos børnene.« Rapportens konklusioner må i det hele anses for at være yderst velfunderede. Endvidere hedder det i rapporten s. 85: »Alt i alt har kun 3 af børnene i en periode været placeret uden for hjemmet.« Og på samme side længere nede: »Det må desuden konstateres som et meget vigtigt bidrag til besvarelse af denne undersøgelses hovedspørgsmål, at de udenlandske adoptivbørn ikke har været indlagt